
Lokodi Imre

EZ A NŐ TEREMŐR?

Én felültem a világ vad lovára, de zabolát nem tettem a szájára (népdal)

Iszujka hanyatt fekszik, savanyú büztől ázik Misuj pakulár tanyája, a kutyák fekete orrára csorog a savó, a tarka bukovinai juhászok nagy, vörös nyelveket forgatnak, mint a vízforraló katlan nyílásánál a lángok, ilyen ez az Ördögfészek, aztán a sajtárok, a dézsák átható bűze tele muslincával, itt fenn az ember nem szerez hírt napfogyatkozásról, a lónak szokatlanul szomorú szeme van, a hal bénább a vízben, a völgy fölött áthúzó gépnek nincs kedve csillogni, a kondenzcsík megköt, az istenek keserűségét édesítő vattacukor gyorsan feloldódik, a megcsapolt nyírfából oláhecet csepeg, a láncfűrész jó kilométerrel, kettővel visszább fogja a hangját, a legyek leköpi a hollók által megbontott dögöt, a padláson felfújja magát az áztatott búzával mérgezett galamb, farkaszemet néz az egy kosztra járó döglődő patkánnyal, valami jár, mondja a gazda, lábodban a köszvény, Jani, mondja az asszony, és egy újabb idegen, mégis rokonszenves vonás az arcon, valahol a szem körül keletkező ránc finomítva, lehet, nem is, vagy csak leheletnyi nedv ad hozzá valamit a karakterhez...

...tetűd van, Anna, lapostetűd, eszen meg a fene, mondja Gésa, vakarja az ágyékát, ahogyan a csicsói rámpán a *márfás departament** emberei vakaróznak, mélyen a nadrágba nyúlnak a korc alá, azt mondják, hogy a széntől viszketnek, holott szenet régen nem rakodnak, hanem az ördögföld, a hegyekből hozzák a billenősök a porzó matériát, embernek kell lenni a rámpán, figyelj, Gésa, kiszívja a zsírodat, felzabál, válaszolja Kicsi Fordulj Anna, látod, véresre vakarom, most már ordítja a szőke, kenderhajú férfi, reszket hozzá, mint aki teljesen megveszett, beesett arca gödrében szépen fejlődik az árnyék, ne ordíts, mert lúgos a szád, habzik, álomnak kénsavat a szemedbe, a zöld szemedbe, ördögfatty, sziszegi a nő, maga sem tudja, hogy az utolsó jelzőt honnan szedi, mert ilyesmit nem szokása kiejteni a száján, de állja a helyét, ördögfatty, imétli meg alig suttogva Kicsi Fordulj Anna, a férfit kirázza a hideg, lucskos luvnya, sóhajtja ki Gésa, eközben az eget nézi, a nap

vörös gátba ereszkedik, szél lesz, mondja, nem tudni, kinek mondja, kit érdekel, hogy szél lesz, lucskos a rühes édesnyád, pattan fel a nő váratlanul, mocskos kézfejjével töröli a szemét, nézi a férfit, folyik a taknyod, a füled vérezik, szerencsétlen, folytatja Kicsi Fordulj Anna, visszatükröződik szeméből a vörös naplemente, Gésa azt gondolja, ilyen lehet egy gyilkos, hideg, szeles vörös, kívül rágja a felső ajka szélét, pirosra, lilára rágja, nézi a férfit, mint akinek nincs más dolga, a követ hozzám vágta, Anna, miért vágta hozzám a követ, Anna, kérdezi a férfi, tekintetével tapogatózik a nő körül, mi lesz még, ugyan, mert a valagamba rúgtál, Gésa, jót rúgtál a valagamba azzal a rohadt gumicsizmával, gondolj bele, 46-os csizma, ha nem tudnád, erős a szövése, tudhatnád, Gésa, végső soron hadiipar, adja értésére a férfi, hogy száradjon le a bokád, Gésa, hogy én a valagadba, néz a nőre a férfi értetlenül, a valagat lányéknak mondják, csipás, és ingatja a fejét, mint aki nem hiszi, legalábbis nincs tisztában azzal, mit tett az imént, oda rúgtál, oda, a lányékomba, bizonygatja Anna, elhasadt a fejem, bög a véres fülű alak, nem hallgatja el, amire gondol, hogy a fejébe nyüveznek a legyek, megnyüvesedek, Anna, vonyít a férfi, a sziklán vonaglik, azt hinnénk, mérgezett ember, de nem mérgezett, az semmi, szól később a nő, miközben egy gallyal rajzol valamit a lány iszapba, mintha átgondolná, mi lesz, ha a legyek csakugyan beférkőznek a Gésa koponyájába, elképzelhető, hogy megnyüvesedik, de nem biztos, hogy erre gondol, aztán a hasára teszi a kezét, alig valamivel a szíve alá, elvetélek, megcsinálom itt az erdőn, akkora lesz, mint egy patkányfiú, mondja alig érthetően, inkább érdektelenül, megvonja a vállát, tőle lehet patkányfiú, mindegy, mert ez a hím is egy patkány, nem vetéled el, hadarja el a férfi, hadar, amikor nem figyel oda, mit mond, embrionális fázisban vagy, luvnya, folytatja a férfi, majd elhallgat, mind a ketten elhallgatnak, pásztorcsend, valahol elkezd ugatni egy róka, recseg a gypű a lemenő nap taposása alatt, úgy néz ki, mintha égne, tavalyi gally szárad ropogósra, felváltva nézik az üres üveget, pirosra festi a tűzgolyó, mintha vércsorgást fognának fel vele, pedig még jó lehet vizet merni a Fekeke kecskék patakából, aztán egyszerre nézni nem érdemes, nincs miért osztozni a semmin, most nem, Gésa, nem lehet, menjen abba a kurva laposra szabott téglá fejedbe, hogy nem lehet, fehérfolyásom van, ha jól nézem, indulni kéne a völgy felé, Gésa...

... láttál már fiút csináló őzsutát, kérdezi a nő, láttam, rókákat is körülötte, feleli a férfi, rosszat álmodtam, azért kérdezem, néz vérmesen, nem tudni, hová, a nő, elviszi az őzfiút a róka?, kérdezi tovább a férfit Kicsi Fordulj Anna, ha úgy adódik, elviszi, szól vissza kelleetlenül Gésa, akkor bögjünk egyet, te állat, áll elé a javaslat a nő, már csepereg a hangjában vala-

mi mélységes bánat, vagy a szesz, ha azt mondod, bögjünk, akkor bögünk, hagyja rá a férfi, közelebb megy, felemeli az üres üveget, belenéz, mint aki nem hiszi, hogy az utolsó csepp is, ehajítja, leül a nő mellé, esteledik, a nő megkezdi egy új pálinkát, lecsavarja a kupakot, az elgurul a kövek között, mindegy, legyint a kupak után egy fáradt, nyúlós búcsút, Kicsi Fordulj Anna üvegből iszik, hajuk lelóg a lábuk közé, szürkén, füsthajúak, húzzák a levegőt, nekik azt sem adják ingyen, szortyognak, tele van az orruk takonnyal, a szemük könnyel, ölük fehérfolyással és szerelemmel, szar helyzet, mondaná Reszelős, mindenről a szar helyzet jut eszébe a kolozsvári törzsasztalnál az Ursus söröző pincéjében, mindjárt bal felől, de nem mondja, mert távol van, valahol Skandináviában...

...mintha a pokol italát szivattyúznák, hörögnek egyenetlenül, külön-külön és egymásra hasalón, egy pontot néznek, valamitől lelassult vízibolhát, inát szakított ízeltlábú, szellőcske taszítja tovább, felakad a kis nyomorult, ahol összetörik a víz tükre, különben ilyenkorra már elsiklanak valahová, hol laknak a vízibolhák, kérdezi a férfi, mi vagyok én, honnan tudjam, rebegi a nő, a sötétedő patakvíz áthatóan feláztatja a cipőjük szárát, benne vagyunk, mondja a nő, egészen benne, a férfi megrázkódik, hallod-e, Anna, hallom, szól vissza ő, felemeli a fejét, Gésára néz, fázom, takarj be, kéri, majd amikor beletesznek, köpi ki a szót Gésa rágatlanul, lapáttal foglak betakarni, rohadj meg, büdös gecí, a férfi nem akar megrohadni, inkább úgy tesz, mint aki nem hallja, kimászik a patakából, felkúszik egy sziklára, meghántja a mohátról, széttárja a kezeit, láva látjátok, ez mind láva, mutat körbe, mintegy jelezve, legyen világos, az mind az övé...

...ülj le, részeg vagy, félrebeszél, Gésa, nincs egy lélek körülöttünk, kinek beszélsz, Gésa, förmed rá a nő, a szádat, kiáltja vissza ő a szikla tejéről, és folytatja, ha pedig nem érttek a szóból, átmetszem a torkotokat, mutatom, hogy kell a nyakatokat átmetszeni, csak egy vízszintes mozdulat kell, könyökből hajlítva, esetleg megfojtalak, akárkit megnyuvasztok, értitek, ha valaki merészkedik rákapni a szikláimra, és ekkor villan bele a nőbe, mint egy hidegrázás, szisszenő penge vagy fülcimpa mögött mosatlan forró lehelet, ki tudná azt megmondani, miről beszél Gésa, és szép lassan visszacsúszik a Fekete kecskék patakába, sziszeg, hideg és síkos, mondja később Gésa, hideg és síkos, mondja Kicsi Fordulj Anna...

...érti már, egészen világos, miről beszél a férfi, többször is hangoztatja, hajdan, egyszer majd teljesíti az álmát, hozzáfog, megbontja a fekete sziklákat, elhordja a völgybe, megépíti a szélmalmost a Raffay-kertben, emlékeztek, he, emlékeztek még a szélmalomra, szól a férfi újra a láthatatlan törzs-

asztalhoz, lehet, már régen felégetik a colos, fényesre könyökölt, végigszelt henger rönköt, a szélalmot is felégetik az emlékezetükben, mert egy ilyen rohadt köcsög társaság vagytok, árulók mindenekelőtt, aztán alkoholisták, kábítószok, buzeránsok, büdösek, jellemetekről könnyű nekem beszélni, feladjátok a szélalmokat, köcsögök, ott, Nagybányán, Kolozsváron, Budapesten, Stockholmban, Párizs mellett, a buzitanyán, ti, teleszart latrinák...

...szélalmokról lehet beszélni, körbeülve a tölgyfa asztalt, szerkezetet tervezni büdös nagyvárosi sörpincében, nagy lapátkerekkel, csakhogy nem tiszta a helyszín, mindenekelőtt söprő, lendületes szelekről kell beszélni, a Raffay-kertről, hogy pattanjon a gomb, kifordítsa az embert a kabátjából, és érezni a hónaljából jövő bűz melegét, mert a saját bűznek van a legotthonosabb melege, kint a pusztán, a sziklán, akárhol, ha fúj, érces, metsző, hideg, némelyikük ilyenkor végignéz magán, mint a hónalji szakadásból, felsejlik belőle valami mélységes sejtelen, ki tudja, honnan gördített szomorúság, van hozzá szín és forma, a szomorúság a szomszéddal közös használatú kútból forrik, méregzöld a vize, mintha mérget innának megosztva, epét, vannak már sejtéseik, nem egyértelműen fehérek-feketék, lilák vagy zöldek lesznek, hanem vásottak és elmosottak, rongy valamennyi, mint egy feltörlővé lett Livingstone-ing, amit az Albalux gép ezerszer kisajtol, aztán berozdászik a gép, a motorszíf megévvődik magában, megszűnik az áttétel, rárohad a szíjtárcsára, mert olyan a semmittevő idő múlása, hogy rászárad, továbbá fogatlanok, korai ínysorvadás, vérző gyomorfekély, mondja valamelyiküknek Chiorean doktor, a Nehézipari Kombinát orvosa kásanyelés után, végre reggeliztem, kását, éhgyomorra, mert az este uborkalevet vacsoráztam, ugyancsak éhgyomorra, sárgát okádtam a Mócok útján, mondja a gyomorhajos, azt is tudják, mindenekelőtt okosnak, beképzeltnek lenni lenne célszerű, az ember tudjon engedni az árból, mert lent, talajszinten miből engedni, igen, lenézettnek lenni fájó, tudják, nem fognak szélalmot építeni, mert minek szélalmot, aztán Cervantest elfelejtik, nem járnak többé Röserhez könyvért, de kerül Rejtő Jenő egy kapualjból, a Szentegyház utcában teszi ki Römi néni, nagy a derű a társaságban, amikor meséli valamelyik törzsvendég, hogy mi történik a Szentegyház utcában, igen, igen, erotikus lap is fellelhető Römi néninél, svéd...

...csorbult korszok járnak a törzsasztalhoz, azért annyi a rossz fogú a társaságban, Xanaxszal nyelik az Ursust, a buborékoknak nincs hosszú életük a csorbult peremeken, gyorsan pukkannak, harmatfinoman spriccelnek, a szemöldök érzel ilyen érzékenységeket, depressziós pánikroham kollektíve támad, majdnem elmebaj, verseny indul, ki harap nagyobbat a hálbás

korsók pereméből, kabát alatt elemelik a korsókat, kirakják az albérleti galéria rögtönzött polcára, nézik az új alkotást, a fényeffektusokat, körbeülik, a kurva felváltva vándorol az öleekben, előlről ölel hátrafelé, hátranyúl a férfiak válla fölött, a tarkójukat cirógatja, bizseregj, szólítja fel valamennyit, azok szerencsétlenül bólintanak, ó, perförmanci, egyik sem csókolná szájon a kurvát, pedig rossz ez a minősítés, a múltkor is megkérdezik tőle, hölgyem, ha nem csal az érzésem, maga a teremőr, Kicsi Fordulj Anna nem érti, hogyan, kérdez vissza azonnal és kihagyhatatlanul, mit mond, nem is várat sokat magára, anyád teremőr...

...figyelitek, egyre vastagabb lesz a nő ajka, ha rágja, felsebzik, ej-haj, fullánkos a nagysád, mondja a srác, Gésa az, a bérleti galéria tükre előtt a klotyóban szembeköpi magát a korsó szilánkjával, azt gondolom, kiáltja, műalkotás vagyok, de nem, adjunk címet hozzá, javasolja valaki, Savonarola üvegtörmeléssel, hápogja ugyanaz, azt is, hogy akril, nyerítenek és isszák a természetesen tisztázatlan eredetű pálinkákat, tyúkszarból van, hírlík, nem is, jön a jól értesült, hegesztőpálcáról levert salakból főzik a Nyárádméntén, még aznap elmennek Székre, a folkházat őrzi a FSN, maguk nem tudják, mi van, néznek össze a hidegtől piros emberek, lila-fekete táncot járnak a szederjes arcú flaszteren, eljár a kék demizson, mi van, néznek össze a jövővények, hogy forradalom, kérdik, tetvesek, ezt megúsztátok, mondja egy decemberi szalmakalapos...

...ahogy fogy a megfogható, úgy nő az irreális világ körülöttük, pedig meg kell érkezni a partra, ahonnan látni, a bodros-fodros víztükör a vihar nyugtával kisimul, néha-néha gyűrűzik ki egészen a partig, olykor szétfeszíti kereteit a mozdulatlanság, felfénylik a Colibița-tó, aztán egyszer csak tisztulni kezd a költő feje, jelzi, van két jó sora, de már nem emlékszik fejből, hogy felmondhassa, elég bizonytalanul mondja, megváltom a világot, közbejön az asztma, légszomj, ennek annyi, sajnálják le a többiek, a festőművész feje még nem tisztul, biztató azonban, hogy a zöldet opálkéknek nézi, nem vibráló szürkének, mint korábban látja, és Marosvásárhelyen az erdő alatti klinikán doktor Grecunak ilyesmit erősít, elmúlik, mondja a pszichiáter, mármint a vibráció és a szürke, az opálkék szép szín, élénk és reménykeltő, a kurva azzal jön, hogy férjhez fog menni, nem hagyja ki a szerencsét, az ifjak a galéria plafonjáig nyerítenek, hatehatehateha, a grafikus, mert nyolcadszorra sem veszik fel a képzőművészetre, Stockholmban a gége- és szájszészteri klinikán tologatja a műtött, hápogó betegeket, többször megtelefonálja, elég szar, most éppen a sugárkezeléses Kosztolányit fuvarozza el egy jobb kórterembe...

...szétdobja őket a vulkán, ami mindig kitör, ki-ki maga privát, egyszemélyes tűzhányóját vaspálcával piszkálja, mint fázós lábú öregember, beleköpnek a parázsba, sistereg, vagy élesztgetik, ha nem egyenesen fújják, aztán lehúgyozzák, a kráterben közösen imádkoznak a Szent Anna-kápolnánál, a csapat improvizál, de legalább egyenként és magánügyként lehuny szemmel, magának helyettes rajztanári állás fizet valameddig, mindennap átjön az erdőn, sajnos, gyalog kell megtennie, Gésának egy ló ugrik be, foltos ló, bőre foltozott, csípője leüttetve rönkkel Iszujkában, nem azt mondjuk, hogy ha nagy hó esik, akkor is jönnie kell, aznap pihen, fiatalember, legfeljebb nézegeti az albumait, érti, fiatalember, értem, mondja Gésa, sajnos a homokfutónk le van rohadva, mindig belekölykeznek a kutyák, ezeket mondja még a csontsovány káder, nem tesz semmit, hadarja a máris helyettes rajztanár, tudja, másodszor nem mondana ilyesmit, még aznap felhívja a Görénygalériát, Laci, add azt a luvnyát, kérem telefonhoz, kit, kit, Kicsi Fordulj Annát, fújja ki nagy lélegzettel, már amennyire telik tőle, apránként mondja bele a másfél kilós kagylóba a nőnek, azonnal fogja magát, jöjjön a völgybe, lakjon vele, hozzon pokrócot, lepedőt, neki van két törülközője a Gyimesekből, a nő viszont megsértődik, hogyne, azt mondja, nem is vagyok kurva, te, löncs, csak nincs elfoglaltságom, ha be tudna valaki ajánlani teremőrnék, küldi ki Gésának a körüzenetét, elképzelni, Kicsi Fordulj Anna teremőrnék, forgatja a fejében Gésa, teremőr, se kiköpni, se lenyelni nem tudja, mindenestre sietni, amíg nem lesz teremőr a nőből, akármi megtörténhet, sürgeti magát Gésa, még aznap elmegy kölcsönkérni, ígéri, a pénzzel jelentkezni fog, dögöljek meg, ha nem, mondja, amikor az állami segély szaga körülengi a postát, mert havonta egyszer körülengi, szaga van, illatnak nem nevezné a szitut, van, amikor kifejezetten szagos, mint a mosdatlan nő ciklusa végén, szóval tudja a módszert egy néprajzostól, tégy magadhoz kétszáz lejt, írva és mondva 200-at, kabátod belső, nagy öblös zsebébe csúsztass üveg pálinkát, s indulhatsz, a siker garantált, így fest egy gyimesi leánykérés, mindet lepengetni a boldog apának, ilyen ez a folk...

...pakolni, pakolni, ujjong Gésa, eléveszi a művésztarisznyát, egérszagú, megint csak Középlokról, viszont szépen hímzett, Kicsi Fordulj Anna menyasszonyi csokra, moly is van benne, hull, ez a busz megy Kolozsvárra, da, domnule, mondja a sofőr, mögötte ülve hallgatja Gésa, hogy a vezetőnek érdugulása van és oltári vérnyomása, vérzsírja magas, mint az örményesi ortodox templom tornya, a Bethlen-kastélynál jóval magasabb, így megy ez, mit vegyek magamra, néz szét a nő, kipillant az ablakon, nagy a forgalom a Móricz Zsigmond úton, ideje lelépni ebből az albrétekből, van a völgy-

ben ködmönöm, mondja mindent beleadva Gésa, felhőből, ködből, útszéli bogáncs vattájából tömve, minden elképzelhető, tövissel tömött, korondi giccses sulykolóval tört párnával, a kabátja bélésébe ő maga töm szilánkos művattát szigetelő téliesítéshez, bár rákot okoz, ha igaz, és a nőnek erősen feltűnő, hogy a férfi keze közben átalakul, tördezik, leveznek a hasadások, állandóan szenesek az ujjai, a férfi srég vonalakat húz csiklandós mezőkön, ha úgy tartja kedve, húz a nő köldöke táján, átmetszi a mellbimbóit, rajzok, érintős rajzok, a nő jól tudja, Gésa mit akar kifejezni, letörli a mellét, az arcát, a mellbimbóit, azazhogy eltávolítja a vonalat, legfeljebb megnyálazott ujjbegyekkel szétdörzsöli, a soha nem hallott kifejezést mindazonáltal érdekesnek tartja, gyere, mondja, egyszer el kell kezdeni, követi a férfi kezét, látja véres-feketén fényleni...

...né, önimádó, csak magáról készít portrét, mondják a völgy mindegyre összeverődő suhancai, nézik a portrét, mert Gésa kirakja a landinába, vagy mondjuk, a filagóriába, nézi, követi, hogy dolgozza ki a fény attól kezdve, ahol ő abbahagyja, valami nagyon izgalmas, ismeretlen kéz időnként belevjavít, a fekete sziklakövek, kisebb-nagyobb szétrázódva, ha egyet kifordít, marad az akna, a lükkögő, elképesztően öblös gyökérhely, mint foghúzás után a vér gyennyel, felbugyog a talajvíz, díszletnek hozzá egy hajdani vár romja, lassan begyepedesik, visszahódítja az erdő, le van szarva a história, mert ki a fene jár erre a pakulárokat és turistajelzéseket mindegyre újrafestő kárpát egyesületi önkénteseket leszámítva, akik teljesen elment ésszel, jó adag fanatizmussal festik a bükköket, piros, fehér, kék festékekkel, könnyen elvesztő vadhely ez ugyanis, mert a medvék, teljesen kizárt, hogy az arra járó ember ne kerüljön a fenevad közelébe, addig meglehetősen becézve vannak, főleg a mamik, amíg legalább négy aranyos boccsal, legkevesebb hárommal ügyetlenkednek a mohás sziklák között, valahol a Barátok kútja környékén, amit, nem tudni pontosan, miért neveznek így, a múlt erretájt erősen homályba vész, talán valamikor a fehér szerzetesek kolostora áll, aztán a törökök-tatórok, de ez a történet ma már csak ritka és teljesen érdektelen szóbeszéd a Recsegő panzió ivójában, és a vadászegyesület naponta kihordja a húst a vágóhídról, viszont beszédes, hogy a málnászók újabban teljesen más vidékekre járnak, Misuj is elmegy a nyájjal Kongókút felé...

...azóta járnak északabbra, pontosabban Mezőhavas erdeibe, miután Kicsi Fordulj Anna egyszer csak eltűnik a színről, és ezt a rejtélyt nem lenne helyénvaló mindjárt a medvékre kenni, a hollók pedig egyáltalán nem köröznek, nyugtalanítóan nem, mert aki csak a madár viselkedésére egy kicsit is figyel, tudja, ha alacsonyan száll, majdnemhogy lavíroz a szálegyenes

bükkfák között, és feltűnően lármás, akkor dögöt, akár hullát érzékel a környéken, dögöt leszámítva hulláról nem tudunk, ez a megfigyelés pedig a háborúval egyidős, a második gépesített ukán hullahegyből táplálkozik sokáig az ég fekete madara, megtanulja ügyesen kibontani az állig begombolkozó német katona zubbonyát, a völgyiek látnak hollót dögcédulával repülni a fészke felé, ezüst, tartják a völgyben, mert csak a szovjetek viselnek pléhcédulát, senki sem mer belenyúlni a holló fészkebe, mióta csalódottan csúszik le a fáról egy vállalkozó kedvű siheder, mert azt mondja a holló, kivájom a szemed, köcsög, így aztán apák és fiúk élete múlik rendre, még mindig új és újabb nemzedékek nézik a fészket a völgyből, ezüstből van a dögcédula, Wehrmacht, nem tudja senki, mit jelent a szó, ilyesmivel nem találkozunk az alszegről felszegré menet...

...gyertek hangyabolyra, manókáim, hívja bocsait az anyamedve, tudok kérgesedő vadmézet fent a Jován legelőin, bűdös, életszagú test az, hagyjátok, ha belemarok összehányom magam, nektek sem ajánlom, manóim, mert tudnotok kell, manóim, az életszagú test erősen keserű, rágós, emészthetetlen, leginkább forrázott korpaíze van, penészes cefre színű vér lüktet bennük, nyúlós a húsa, másként szólva romlott, mint a kivénhedt bikáé, mint a lesnél, Vargamezőn kitett csali, a bocs nem hiszi el, mit mond a mami, az orrát egészen betaszítja a férfi összehúzott hajlatába, bűdös, mondja a bocs, indulás, szól az anyamedve, megyünk, mire felérünk az esztenára, szétszédnek Jován juhait, lecsapok egyet-kettőt nektek, manókáim, mondja az anyamedve, orrával taszít az egyik bocson, majd a másikon, felkapaszkodnak a vízmosáson, pedig pallónak ott van egy szál testes bükk, átdőlve a patak felett, reves, gombás, férges, dögnehez, rohadt gombaszagot áraszt magából, gátat dug, úgy fröcsög át a megáradt patak, mondják a városiak, né, vízesés, alatta kis keszegek villognak, a madarak hozzák csőrükben az ikrát a folyóról, az apróhalak beköltöznek Gésa lerúgott lábbelijébe, tartós otthonuk lesz a gumicsizma, Tohan, tanulják a betűket a kisiskolás korú halak, talpára fröccsentve az írás, így álcázza magát a hadiipar Iszujkában...

...hol vagy, Anna, remeg a völgy, Gésa hangja hasítja a nyeret, senki sem tudja még, hogy hasadék keletkezik, a vadcsapáson felmászó Kicsi Fordulj Anna visszahull, csillogó sodrásba, villámlik, mennydörög, nem sok idő múltán gyűlő patakvíz átfroccsen a patak fölött fekvő bükkön, bőfög a völgy emészthetetlen zavarost, reng a lég, a varjak leszállnak a földre félelmükben, a hollók ezt restelnék megtenni, fészkeikbe fúrják csőrüket, Gésa odatartja a közegnek, hogy csuklóin zárjon a bilincs, nem tettem semmit, ennyit mond mindösszesen...

...Misuj kikérdezve, hollóból egyet sem látok, szót sem hallok, pedig újabban hajnaltól napestig a szóban forgó kút környékén legeltetek, mondja, gazdag rétek megdőlvé várják a nyájat, a kölyköket kirázza a hideg a selymesen hideg füvektől, amikor bükkmakkot szednek matuzsálemi fák alól, itt ma nyeregben már a hiúz az úr, övé a korona, vérszagra jár, orrvadászoktól tévesztett, de sebeibe beledöglő állatokra, magzatburkából alig kibújt özfiúra, szárnyatörött hollóra jár, amire nem lel rá lánchajú Mazsolin, pedig ott bolyong, legalábbis ott kell lennie, mert a fuvarosok sokszor hallanak élénk lánccsörgést, márpedig a motorfűrésznél és a láncnál árulkodóbb szerkezet nincs a világon, a havast dézsmálók acélsodronyt tekernek csörlőre, könnyűszerrel vontatnak rönköt, ágat, kősziklát patakok mélyéből, ahol lánchajú Mazsolin pihenni szokott, leginkább az északos helyeket kedveli, ezt elmondásokból tudjuk, hogy nedves, gyurmás talajokon hagyja fekhelyének nyomát, az sem elképzelhetetlen, hogy Kicsi Fordulj Anna eltűnéséhez tevéleges köze van, ha pedig ölbe kapja a nőt, akkor a Hétvezér váráig meg sem áll, ami valójában rom, senki nem tud többet a hajdani dicsőségről, mint amennyit a pálosok zárdájáról, az pedig egyáltalán nem megszépítő misztikum, mondják, a vár alagútsziszterében rejtőznek erősen vérszomjas betyárok, egyedül Misuj marad életben, miután a karhatalom füst- és gyújtóbombákat vet be ellenük, ő pedig veszi az irányt, a vártól mindösszesen öt fokkal nyugatabbra megy fel a csapásokon, majd útirányától megint öt fokkal keletebbre merész húzással visszatért Hétvezér várához, vissza kell térnie, mert ott találják véreben fürödve az intervenció őrnagyot, teste kihűlőben, annyit mond Mazsolin, a hollók olyan lármát csapnak, hogy a biztonságiak tűz alá veszik Raffay erdejét, potyognak a fekete madarak, szürke hályog ereszkedik a szemükre, egyenként viszik el a megfejtetlen titkokat, lánchajú Misuj halványuló legendaként emlegetett legendája is felfrissül, már senki sem tudja pontosan, mi igaz a történetből, mi hamis, többnyire utóbbi tételei nyomják lejjebb a serpenyőt, a pásztorok sokáig magukba zárkóznak, Misuj, hogy űzze a félelmét, furulyázik, akkor pillantja meg Kicsi Fordulj Annát a patak habjaiban, amikor már nem is gondolná, hogy valaha is lát csodát, az pedig, aki nem lát, nem él, vagy teljesen hiába, elszaladni késő, Kicsi Fordulj Anna, mondja a pakulár meglepődve, vigyél magaddal, kéri könyörögve Kicsi Fordulj Anna, vigyél magaddal, cipelj öledben, vagy megyek a lábamon...

...és Gésa kinyitja a szemét, arcát a nő kebléhez ragasztja a maszat, mert sírnak, mert nevetnek könnyekig, isznak, hull a tavalyi aszúsodott som, álmodtam, mondja a férfi, a zavaros víz betegséget jelent, vagy hogy sodort

el a víz, Misuj, a sánta pásztorfiú húzott ki, az ölébe ülnél, mondtad, hogy én a sánta pásztor ölébe, kapja fel a fejét a nő, te, te, randa fehérnépje, következik, hogy tekintete a nő derekát méregesse, magzat, megszorítja, hátha lefolyik a lábán a csík, de az érzés képlékeny, nem engedlek el, súgja a nő fülébe, az álmáról szóló történetet itt abbahagyja, azért kényelmesen, sziklának vetve vállukat számba veszik, kinél mi jöhet szóba mint nyavalya, hogy a tüdő, részletekben köpi ki a férfi, amit felhúz az asztma a mély levegős kútból, hogy az epének annyi, zöldet önt, a sav felmar a torkomig, mondja a férfi, mert az reflux, azért olyan bűdös a leheleted, nyitva van a kapud, akarsz még valamit, fellengzi a nő, menjünk, mondja, de ravasz, gondolja Gésa, de inkább elhallgatja, elővezeti a lovat, befog, hajt...

...sűrűn fordul a lovával, nincs egyebe, legtöbbször az árokban köt ki, ha robosztus dzsipekkel jönnek az újgazdagok, többnyire városiak, akik tele szájjal nevetnek Gésán, mire ő megragadja a ló kötőfékét, egyetlen mozdulattal útra teszi a szerencsétlen párát, az még szédeleg néhány percig, Gésa kivárja, térjen teljesen magához, majd szól, mert ostort mutatni minek, menjünk, Laci, mert erre minden ló egy Laci, és akkor, a dzsipések tudják, a lovas nem hagyja ki sosem a nekik szánt menüt, ez így nem jó, köcsögök, kiabál nekik a fuvaros, letapossátok az összes tőzikémet, száradjon le a lábatok, hajt tovább, biztatja Lacit, egy-két kaptató még, lovacskám, ott vagyunk a szikláknál, a fekete szikláknál, teszi hozzá mindig, elvégre az ő büszkesége, millió évek múltán, rengeteg idő tapasztalatából valakinek meg kell látni, a szikláknál mi a lehetőség...

...Laci nem akar menni, kiáll, reszket a szügye, szétteszi a lábait, ilyenkor Gésa tudja a teendőt, lovasok mondják a Recsegőben, mi az eljárás ilyenkor, megy is a saroglyához, kézbe egy üveg sört, letölteni a ló torkán, az nyeli mohón, bolond lenne, ha nem, forgatja bús fejét, kerül még egy üveggel legalább, nem kerül, a hollók rosszmájúan nézik, mit művel Laci, szívesen megtennék, hogy csőrüket a ló lágyékába fúrják, körbe-körbe ezer meg ezer tőzike lengeti kis harangját, a sorsuk egészen drámai, miután megjelennek a baszott nagy dzsipek a Kabalás-tónál...

...a kölykök kint vannak a patakon, intenek, majd csapatostul szaladnak a lovas felé, Száncópánza, Száncópánza, kiabálják, a lármától egymás szavát sem értik, annyi biztos, hogy a kis szeplős eléri célját, meghökkenve hallja Gésa, hogy a kis takony lesz Bornemissza Gergő, a vankuj nagyfülű gyerek egészen Dobó Istvánként viselkedik, kezében száraz mogyorófapálca, hadd csattogjon, jókat sóz vele a gumicsizmájára, egészen nagy, felnőtt számot visel, vívtuk gyermekkorunk indiánharcait, itt voltunk bornemisszagergők

és dobóistvánok, de szerre hegedűsök is lettünk, aztán megjelentek a hatalmas bukovinai juhászok, elugattak innen, visszamentünk a völgybe, amíg leértünk, várt a kamaszkor, szégyelltünk indiánok lenni, az *Egri csillagokat* is hébe-hóba, részletenként olvastuk, amikor Dobó akasztott, vagy a puskaporos hordók berobbantják a vár alagútját, halló, te Dobó István, ekkor eszik le kezéről a bilincset, ezek szerint nem akasztanak, a völgyben a kölykök akasztóst játszanak, senki nem akar vállalkozni Gésa szerepére, mert hallották felnőttországából, Gésát akasztani fogják, ha előkerül, nem kerül, nem kerül, mondják a kárörvendők, az érdekeltek fanyar mosolyával, azt is tudni vélik, hogy a patakban kígyózó venyigéből köt hurkot a hóhér, ez a lényeg, hogy hóhérok többen is akarnak lenni, helyesebben, mind hóhérok akarnak lenni, ha nem akarnátok mind hóhérok lenni, adnám magam egy igazinak, akassz, de így nem adom a nyakam...

...mindenesetre kijöttek a hegyimentők megkeresni Hideg Annát, a Kelemen Egyesület profi vadászai egészen káprázatos Winchesterekkel jöttek, szívérványozó tükröket mutattak, kértük, engedjék meg, nézzünk bele a távcsövekbe, mit látsz, kérdezte Laji, görgényi tájkutatók, geológusok, sőt, nem maradt távol egy népmesekutató, aki azzal a magyarázattal kérezkodott be a bizottság körébe, hogy van elmélete nyomtalanul eltűntek rejtélyének fellazításához, így mondta, fellazításához, gondolhatják, a kutya sem figyelt rá, megmosolyogták, annyi, táncolnak a gecik, így belerondítanak a táj szépségébe egyrészt a parasztszajak, másrészt akik elkövetik, mármint a gecik, hogy tőzikekkel táncolnak a Raffay-rét laposán...

...sárgaságban szenved a ház, hámlik néhol, ha pedig a nap rásüt bágyadt délután, készen van a cirózis, ha csak pillanatra is felemeli tekintetét a képekről, rajzold meg magad, minden nap nézi, nőni kezd egy tüdőbeteg tőzike, itt nőtt vala ilyesmi, érdeklődött a szomszédoktól, nem emlékszünk semmire, mondták, tőzikemet, szakadjatok meg, Gésa kimegy megnézni, mennyit tapostak le a tőzikeből, látja szomorúan, tőzike lengeti a harangját, minden a régi, tölgymakkból fűzött nyaklánccal, rajta csüngő darabka bársonyos taplóval a háromágú tölgyről, fűrt vadcseresznye magból karkötő, bükkmakk fülbevalóval...